

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **V.**, nar. X., právne zastúpeného A., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda**, Ádorská č. 34, Dunajská Streda, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-7/2010 zo dňa 27.1.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 10Sp/7/2010-48 zo dňa 14.4.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Sp/7/2010-48 zo dňa 14.4.2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-7/2010 zo dňa 27.1.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon) zaistil dňom 27.1.2010 navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.7.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného

zaistenia pre cudzincov Medved'ov. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu navrhovateľovi nepriznal.

Krajský súd mal za preukázané, že zo strany odporcu došlo k zákonnému postupu, k získaniu dostatočných podkladov pre vydanie rozhodnutia o zaistení, k ich prevereniu a k vydaniu správneho a dostatočne odôvodneného rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že v konaní bolo nesporné, že 27.1.2010, kedy bolo vydané rozhodnutie o zaistení, bolo vydané aj rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa z územia Slovenskej republiky pod č. p. MV- UHCP- RHCP-BA-DS-AV-1-5/2010 a navrhovateľ bol vyhostený 5.3.2010. Odporca navrhovateľa zaistil z dôvodu, že na území Slovenskej republiky sa nachádzal neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov Slovenskej republiky.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že zaistenie za účelom vyhostenia umožňuje aj čl. 5 ods. 1 písm. b/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) a preto konštatoval, že zaistenie navrhovateľa bolo v súlade so zákonom aj v súlade s Dohovorom.

Námietku navrhovateľa o nezákonnosti rozhodnutia pre nesplnenie atribútov účelnosti a efektívnosti považoval krajský súd za irelevantnú, pretože 5.3.2010 o 7.30 hod. bol vyhostený pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly PZ Vyšné Nemecké na základe vyššie uvedeného rozhodnutia o administratívnom vyhostení s určením zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 rokov do 26.1.2013. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, pretože podľa krajského súdu je toto zrozumiteľné, určité, presvedčivé a splňa všetky náležitosti stanovené v § 47 Správneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie a poukázal na ustanovenia Dohovoru, v zmysle ktorých sa pre pozbavenie osobnej slobody vyžaduje, aby bolo uskutočnené na základe zákonom ustanoveného postupu a aby disponovalo atribútom zákonnosti, pričom zákonnosť znamená efektívnosť a účelnosť pozbavenia osobnej slobody. Argumentoval, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení bol žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky a rozhodnutie vo veci azylu v tomto čase ešte nebolo právoplatné a preto nemožno konštatovať, že sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene. Podľa jeho názoru nebolo možné ani aplikovať § 62

ods. 2 zákona, pretože toto ustanovenie umožňuje pokračovanie v zaistení osoby, ktorá v zaistení požiadala o azyl, čo však nebol jeho prípad, pretože on bol zaistený už v postavení žiadateľa o azyl.

Uviedol, že realizácia administratívneho vyhostenia nesúvisí so zákonnosťou či nezákonnosťou rozhodnutia o zaistení, ktorým bol pozbavený svojej osobnej slobody a dodal, že nebol ani v situácii, pre ktorú by musel byť pozbavený osobnej slobody, pretože nespáchal žiaden trestný čin, nebolo proti nemu vznesené obvinenie, ani sa nenachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnene. Zdôraznil, že v danom prípade neboli splnené podmienky v zmysle čl. 5 Dohovoru – zákonom stanovený postup a zákonnosť rozhodnutia.

Krajskému súdu vytýkal, že aj bez ďalšieho len skonštatoval, že posudzovanie neefektívnosti a neúčelnosti rozhodnutia je z dôvodu realizácie vyhostenia navrhovateľa irelevantným, čím ho poškodil na jeho medzinárodne garantovaných právach. Nestotožnil sa ani s konštatovaním krajského súdu, že rozhodnutie odporcu je zrozumiteľné, určité a presvedčivé, pretože k veci zaistenia toto rozhodnutie len uvádza, že navrhovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky neoprávnene, vyratúva zákonné ustanovenia o zaistení navrhovateľa a konštatuje splnenie podmienok pre vydanie tohto rozhodnutia, čo nemožno považovať za odôvodnené rozhodnutie tak, ako si to vyžaduje § 47 ods. 3 SP.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že navrhovateľ požiadal o udelenie azylu prvýkrát dňa 7.7.2003, no počas konania bez udania dôvodu opustil tábor a viac sa doň nevrátil, preto bolo konanie o azyle zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle. Druhýkrát požiadal navrhovateľ o azyl dňa 14.9.2004, no konanie bolo opäť zastavené potom, čo navrhovateľ svojvoľne a bez udania dôvodu opustil tábor. Po tretíkrát požiadal navrhovateľ o azyl potom, čo bol na Slovensko vrátený z Nemecka a jeho žiadosť o azyl bola po komplexnom zhodnotení zamietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.3.2006. Konanie o štvrtej žiadosti bolo znovu zastavené a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.4.2008. Piatykrát požiadal navrhovateľ o azyl 15.4.2008 a po komplexnom

zhodnotení žiadosti rozhodol Migračný úrad tak, že navrhovateľovi podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle neudelil azyl, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 neudelil doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky a zároveň podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia na Ukrajinu. Rozhodnutie Migračného úradu č. p. MU-194-17/PO-Ž-2008 zo dňa 21.5.2008 nadobudlo právoplatnosť dňa 20.10.2009 potom, čo krajský súd potvrdil rozhodnutie odporcu na opravný prostriedok navrhovateľa a Najvyšší súd Slovenskej republiky na odvolanie navrhovateľa proti rozhodnutiu krajského súdu toto potvrdil.

Ďalej odporca uviedol, že za účelom zdôvodnenia opakovanej žiadosti navrhovateľa bol s ním 4.1.2010 vykonaný vstupný pohovor, počas ktorého uviedol, že sa pridrižiava svojich tvrdení z predchádzajúcich konaní. Po poučení navrhovateľa a komplexnom posúdení veci dospel Migračný úrad k záveru, že ani dodatočné dôvody navrhovateľa nemožno spájať s perzekúciou v zmysle Ženevskej konvencie z roku 1951 a teda nemajú žiaden vplyv na zmenu pôvodného rozhodnutia č. p. MU-194/PO-Ž-2008 zo dňa 21.5.2008. Vzhľadom k tomu, že v predchádzajúcom konaní sa rozhodlo o neudelení azylu, neposkytnutí doplnkovej ochrany a neboli zistené ani žiadne prekážky jeho administratívneho vyhostenia na Ukrajinu a zároveň v súčasnom konaní neuviedol navrhovateľ žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil, rozhodol Migračný úrad tak, že rozhodnutím č. p. MU-825-17/PO-Ž-2009 v zmysle § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle konanie o udelenie azylu zastavil.

Odporca uviedol, že navrhovateľ bol 27.1.2010 kontrolovaný hliadkou polície v PT Rohovce a po zistení, že sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene, bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície PZ Dunajská Streda, kde sa vyjadril do zápisnice tak, že nie je držiteľom žiadneho cestovného dokladu, nemá tu žiadnych rodinných príslušníkov a nemá ani žiadne finančné prostriedky. Bolo teda zistené, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných orgánov. Nakoľko bol naplnený dôvod pre administratívne vyhostenie cudzinca v zmysle § 57 ods. 1 písm. b/ prvý bod zákona, bolo vydané rozhodnutie č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-5/2010 o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 3 rokov, do 26.1.2013. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.5.2010.

Odporca považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôveryhodné, irelevantné, neopodstatnené a špekulatívne. Zdôraznil, že konanie o udelenie azylu bolo zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle a v poučení bolo uvedené, že proti rozhodnutiu možno podať rozklad, ktorý však nemá odkladný účinok. Podľa § 52 ods. 2 SP je teda toto rozhodnutie vykonateľné. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť po rozkladovom konaní dňa 6.4.2010. Ďalej poukázal na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, v zmysle ktorého nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem zákonného zatknutia alebo iného pozbavenia slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Odporca zdôraznil, že cudzinec počas celého konania o žiadosti o azyl, aj o administratívnom vyhostení a zaistení vystupoval ako osoba bez štátnej príslušnosti, no napriek tomu, mu bol zabezpečený náhradný cestovný doklad Ukrajiny.

Ďalej odporca poukázal na ustanovenia Smernice Rady č. 2001/40/ES z 28.5.2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín. V zmysle čl. 3 písm. b/ tejto smernice štátny príslušník tretej krajiny podlieha rozhodnutiu o vyhostení, ak je toto založené na tom, že nesplnil vnútroštátne predpisy pre vstup a pobyt cudzincov. Poukázal tiež na oprávnenie policajta (v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona) zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia. Zdôraznil, že nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle tohto ustanovenia preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení, čo skonštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1SŽa/37/2009 zo dňa 3.11.2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.9.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ opakovane neúspešne žiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Prvýkrát dňa 7.7.2003 pred pracovníkmi Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov. Počas konania o azyle však bez udania dôvodu

opustil OPZ Gabčíkovo a viac sa doň nevrátil. Preto bolo konanie o azyle rozhodnutím č. p. MU-3168/PO-Ž/2003 podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle zastavené. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.10.2003.

Druhýkrát požiadal navrhovateľ o udelenie azylu dňa 14.9.2004 pred pracovníkmi Oddelenia hraničnej kontroly PZ Bratislava – Rusovce. Navrhovateľ však dňa 14.10.2004 opäť počas konania svojvoľne a bez udania dôvodu opustil PZ Gabčíkovo a viac sa doň nevrátil. Preto bolo aj konanie o tejto žiadosti zastavené podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o azyle pod č. p. MU-7697/PO-Ž/2004; právoplatnosť nadobudlo rozhodnutie 7.11.2004.

Po vrátení navrhovateľa na územie SR z územia Nemecka sa s navrhovateľom dňa 14.2.2006 vykonal vstupný pohovor. Migračný úrad MV SR rozhodnutím č. p. MU-190-10/PO-Ž-2006 podľa 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle zamietol jeho žiadosť ako zjavne neopodstatnenú a zároveň rozhodol, že sa na účastníka konania podľa § 47 zákona o azyle nevzťahuje zákaz vyhostenia na Ukrajinu. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.3.2006.

Navrhovateľ požiadal o azyl po štvrtýkrát dňa 13.3.2008 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Adamov – Gbely. Migračný úrad MV SR po komplexnom zhodnotení žiadosti vydal dňa 2.4.20208 rozhodnutie pod č. p. MU-139-18/PO-Ž-2008, ktorým konanie o azyle podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavil. Rozhodnutie sa stalo právoplatným dňa 11.4.2008.

Piatykrát požiadal navrhovateľ o azyl dňa 15.4.2008 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Adamov – Gbely. Migračný úrad MV SR po komplexnom posúdení jeho žiadosti rozhodnutím č. p. MU-194-17/PO-Ž-2008 zo dňa 21.5.2008 rozhodol tak, že navrhovateľovi podľa § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona o azyle azyl neudelil, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neudelil ani doplnkovú ochranu na území Slovenskej republiky a zároveň podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia navrhovateľa na Ukrajinu. Proti rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok na krajský súd, ktorý správne rozhodnutie potvrdil. Po potvrdení rozhodnutia krajského súdu Najvyšším súdom Slovenskej republiky v odvolacom konaní nadobudlo rozhodnutie Migračného úradu MV SR právoplatnosť dňa 20.10.2009.

S navrhovateľom bol dňa 4.1.2010 za účelom zdôvodnenia jeho opakovanej žiadosti o azyl vykonaný vstupný pohovor v Záchytnom tábore Humenné. Navrhovateľ tu vyhlásil, že sa pridrižiava svojich pôvodných výpovedí v predchádzajúcich konaniach o azyle. Odporca zdôraznil, že pred každým vstupom do azylového konania bol navrhovateľ vždy riadne poučený o svojich právach a povinnostiach a Migračný úrad MV SR už rozhodol o žiadosti navrhovateľa v predchádzajúcom konaní aj ako o osobe bez štátnej príslušnosti a pretože Migračný úrad MV SR došiel k záveru, že ani dodatočné dôvody navrhovateľa nemožno spájať s perzekúciou v zmysle Ženevskej konvencie z roku 1951, teda že nemajú žiaden podstatný vplyv na zmenu pôvodného rozhodnutia č. p. MU-194-17/PO-Ž-2008 zo dňa 21.5.2008, rozhodnutím č. p. MU-825-17-PO-Ž 2009 konanie o azyle s poukazom na § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle zastavil.

Ďalej z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že navrhovateľ bol dňa 27.1.2010 kontrolovaný v PT Rohovce hliadkou polície a keďže bolo zistené, že sa území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene, bol predvedený na Oddelenie cudzineckej polície OPZ Dunajská Streda, kde s ním bola spísaná zápisnica o podaní vysvetlenia. Takto bolo zistené, že navrhovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiaval neoprávnene, bez platného cestovného dokladu a bez povolenia príslušných štátnych orgánov. Z tohto dôvodu bolo dňa 27.1.2010 vydané rozhodnutie č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-5/2010 o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na 3 roky s poukazom na § 57 ods. 1 písm. b/ prvý bod zákona. Rozhodnutím č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-4/2010 zo dňa 27.1.2010 odporca vylúčil odkladný účinok výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa - cudzinca bez štátnej príslušnosti.

V tomto konaní preskúmaným rozhodnutím odporcu č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-7/2010 zo dňa 27.1.2010 bol navrhovateľ podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona dňa 27.1.2010 o 12.20 hod. zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.7.2010 (§ 62 ods. 3 zákona) a umiestnený podľa § 62 ods. 4 zákona v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov s odôvodnením, že navrhovateľ sa ako vízový cudzinec zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného víza alebo povolenia na pobyt alebo dočasného povolenia k pobytu vydaného jednou zo zmluvných strán, čím navrhovateľ porušil čl. 19 ods. 1 a čl. 21 ods. 1, 2 Schengenského dohovoru a teda zdržiaval sa na území Slovenskej republiky bez oprávnenia. Odporca v odôvodnení poukázal na § 59 ods. 1 písm. d/ zákona, v zmysle ktorého policajný útvar zabezpečí výkon

rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak cudzinec nemôže vycestovať, lebo nemá platný cestovný doklad alebo prostriedky na vycestovanie. Zároveň odporca poukázal na čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, podľa ktorého nikoho nemožno pozbaviť osobnej slobody okrem zákonného zatknutia alebo iného pozbavenia slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. Odporca na záver odôvodnenia skonštatoval, že sú splnené podmienky § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, pretože v konaní bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že cudzinec dostatočne nespolupracuje alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť, Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem zákonného zatknutia alebo iného pozbavenia slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa § 19 ods. 1 písm. i zákona o azyle ministerstvo konanie o azyle zastaví, ak sa v konaní o azyle už právoplatne rozhodlo o tom, že sa žiadosť zamietá ako zjavne neopodstatnená, neudeľuje sa azyl, odníma sa azyl, nepredlžuje sa doplnková ochrana alebo sa zrušuje doplnková ochrana a skutkový stav sa podstatne nezmenil alebo

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Oporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa preukázanou dôkaznou situáciou, za ktorú označil existenciu rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-5/2010 zo dňa 27.1.2010. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.5.2010. Oporca rozhodnutím č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-DS-AV-1-3/2010 zo dňa 27.1.2010, právoplatným dňom 27.1.2010, vylúčil odkladný účinok výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa s odôvodnením existencie naliehavého verejného záujmu pre okamžité zabezpečenie výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky. Zo zápisnice o vyhostení cudzinca z územia Slovenskej republiky č. p. UHCP-14-15/UPZC-M-2010-U zo dňa 5.3.2010 je navyše zrejmé, že navrhovateľ bol z územia Slovenskej republiky dňa 5.3.2010 cez hraničný priechod Vyšné Nemecké už vyhostený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné, nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a v postupe odporcu ani krajského súdu nezistil žiadne pochybenia. K námietke navrhovateľa, že v čase vydania rozhodnutia o jeho zaistení bol oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, pretože rozhodnutie o zastavení konania o azyle ešte nenadobudlo právoplatnosť, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Migračný úrad MV SR svojim rozhodnutím č.p. MU-194/PO-Ž-2008 zo dňa 21.5.2008 rozhodol o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území Slovenskej republiky, ako aj o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia na Ukrajinu a toto rozhodnutie nadobudlo dňa 20.10.2009 právoplatnosť. Konanie o poslednej žiadosti navrhovateľa o azyl Migračný úrad MV SR rozhodnutím ČAS: MU-825-17/PO-Ž-2009 zo dňa 19.1.2010 zastavil s poukazom na § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle. Podanie opravného prostriedku proti tomuto zastavujúcemu rozhodnutiu nemá odkladný účinok, teda rozhodnutie je

vykonateľné, o čom bol navrhovateľ správne poučený. Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou navrhovateľa, že správne rozhodnutie nemá náležitosti v zmysle § 47 SP, nakoľko je z neho zrejmé, čo bolo podkladom pre jeho vydanie a je zrozumiteľné a presvedčivé.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 OSP, tak, že navrhovateľovi ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. septembra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová